

הרגלים רעים – קטעים מהספר

.2

אחרי שכבר זיהה בוודאות את הטרוריסט המבוקש לשעבר אלימלך מרגולין המכונה "אבנר", מגיע ג'ורג' לילי למלון דיוק לפגוש את אויבו המר. הוא מגלה כי הזמן הקהה את תשוקת הנקם.

מסדרון

שש-ארבע-שבע, זה לא מקרי, בנזונה ציני שכמותו. יוני ארבעים ושבע. לא, זה לא יכול להיות סתם צירוף מקרים. הבנזונה המחורבן הזה יודע שאני בדרך אליו. הוא תמיד יודע שאני בדרך אליו.

המסדרון מרופד אדום. אור כתום, עמום, מאיר קירות פרחוניים. ג'ורג' לילי דופק על דלת שש-ארבע-שבע, מחכה ומקשיב. אחר כך הוא דופק שוב, חזק יותר. שש-ארבע-שבע. שש-ארבע-שבע. עוד מעט יעוררו הנקישות את כל אורחי הקומה השישית ותקום מהומה. לילי פונה לבסוף מהדלת ובצעדים קטנים שנבלעים בשטיח, נסוג לפינת המסדרון החשוכה. הוא נצמד בגבו אל הקיר, אורב.

מעבר לדלת

אלימלך בן-ציון מדליק את המנורה שליד המיטה. עיניו מטיילות על כרכוב הגבס הכפול המקשט את שולי התקרה כמו דופן של עוגת חתונה. אחר כך הוא מסיר מעליו את השמיכה, מתרומם לאט ומתיישב בשולי המיטה. הוא מחכה. הדפיקות פוסקות. הוא ניגש בצעדי חתול זהירים אל הדלת, מקפיא את נשימתו ומקשיב לדממה שמעבר לקיר.

חדר 647. מלון דיוק

דלת שש-ארבע-שבע נפתחת לאט, בחריקה עדינה, מילימטר אחרי מילימטר. בן-ציון חושף בהדרגה את פניו ולבסוף, כשנדמה לו שהשטח פנוי לחלוטין, הוא דוחק את כתפו מהפתח ואחר כך מוציא את כל גופו. הוא לבוש בפיג'מה. עורפו צרוב השמש, מכוסה הפלומה, מתפתל בתוך הצווארון המעומלן ימינה ושמאלה כשהוא סורק את המסדרון. לילי מזנק אליו מתוך הפינה החשוכה. בן-ציון נרתע.

"אה, זה אתה," הוא אומר בביטול, כאילו ציפה לאורח חשוב יותר. "מה אתה רוצה?"

"לדבר איתך קצת."

"אני לא מדבר עם אנטישמים," נוהם בן-ציון. הוא נסוג אל הפתח, אבל לילי מתקרב אל הדלת ומחזיק בה מעל ראשו של בן-ציון.

"חכה רגע," אומר לילי, "אין לי שום דבר נגדכם. להפך. החלוצות המיוחמות שלכם, שם, בתל אביב, משתגלות כמו שרק הן יודעות. לא סתם קוראים לכם 'עם הבחירה'. אלוהים, כמה הן חרמניות."

בן-ציון מנסה לטרוק את הדלת. לילי דוחף את רגלו בין הדלת למשקוף. הוא אומר:

"בכל אופן, אני שמח שאתה מזמין אותי בשעה מאוחרת כל כך."

לילי נדחק לחדר. כרסו נלחצת בין המשקוף לבין בן-ציון.

"אני לא מזמין אותך," מסנן בן-ציון בשיניים חשוקות.

אבל לילי כבר פולש עמוק לתוך חדרו, ובן-ציון מקיף אותו בצעדים מתוחים של מחול מלחמה. לבסוף משולחת מגרונו צרחה שקטה, טעונת אלימות: "צא מהחדר שלי! מיד!"

לילי מחייך בנינוחות מזויפת, מתקשה להסתיר את התרגשותו כשידיו הרועדות מושכות את מודעת המבוקשים מתוך הכיס ופורשות אותה באוויר. הוא מרכין את פניו וקורא בקול רם, חגיגי: "אבנר. אלימלך מרגולין." הוא מרים את מבטו מעל למשקפיים, חוקר את פניו של בן-ציון ומשווה אותן לתצלום המודפס במודעה. "אותו פרצוף חביב, והפעם בתחפושת של זֶקֶן. לא רע..."

הוא מושיט יד. "הרשה לי להציג את עצמי. ג'ורג' קליפורד לילי, סרג'נט."

על פניו הזועפות של בן-ציון עולה לרגע הבעה של ילד שרומה במשחק. "נעים מאוד," הוא ממלמל.

"מה קרה, נזכרת במשהו לא נחמד?" שואל לילי. הוא מקפל את המודעה ומחזיר אותו לכיס.

בן-ציון משלב את זרועותיו על חולצת הפיג'מה. "מה אתה רוצה ממני, מר לילי?"

לילי מתקרב אליו. נשימתו קצרה ורועשת, לחייו סומקות, כלי דם במצחו מתנפחים ועינו מתרוצצת כמו חיה מורעבת שעוד רגע תזנק ממאורתה. בגלל הפרש הגבהים בינו לבין בן-ציון הוא מרכין אליו את מצחו כמתכוון לנגיחה. עלבון וזעם גודשים את גרונו.

"אני רוצה ממך את העין השמאלית," הוא אומר בקול צרוד, "ואת הפרצוף היפה שלי וגם את הרגל השמאלית ובעצם, את כל מה שמנעת ממני בחמישים השנה האחרונות. אהבה, משפחה, ובאופן כללי, את הזכות להיות כמו כל בנזונה נורמלי בעולם."

בן-ציון נסוג צעד אחד. "היו לי אסונות משלי, מר לילי."

"שום אסון לא מספיק גדול בשבילך, אבנר," אומר לילי. בתנועה פתאומית הוא שולף את האקדח ומכוון אותו אל בן-ציון. ידו רועדת.

בן-ציון מרטיב בקצה לשונו את שפתיו הקפוצות. לאט לאט מצטייר עליהן קו של חיוך לעגני. הוא אומר: "אלוהים, כמה שהגרוטאה הזאת חלודה ומלוכלכת."

"מיד נבדוק אם זה עובד," אומר לילי. הוא דורך את האקדח בתנועה מגושמת, נצמד לבן-ציון ותוקע את קנה האקדח באלכסון לתוך לחיו. "עין תחת עין," הוא מסנן.

הם עומדים כך כמה שניות, עד שלילי מרפה ושומט את היד האוחזת באקדח. ואז, כשהוא עושה את דרכו בעורף כפוף ובצעדים כושלים אל קצה המיטה, מחליק האקדח מידו ונופל לשטיח. הוא מתיישב ומתיר את קשר העניבה. נשימותיו כבדות.

"ומה עכשיו?" שואל בן-ציון. הוא מעביר את ידיו למותניים, ממתין להתגוששות שבוששת לבוא.

"רק תן לי דקה. אני לא מרגיש כל כך טוב," לוחש לילי. לחייו מאבדות את סומקן, וזיעה זולגת על רקותיו. הוא משעין את מצחו על כפות ידיו.

בן-ציון ניגש לחדר האמבטיה וחוזר עם כוס מים. "תודה," לוחש לילי. הוא מרוקן את הכוס בלגימה ארוכה, ומחזיר את הכוס הריקה לידו של בן-ציון. מתיחותו מתפוגגת, והוא מתפנה להביט סביבו ולסקור את החדר.

"ומה אלה?" הוא שואל ומחווה בראשו לעבר תוכניות הבניין התלויות מעל השולחן.

"הבן שלי, עמירם, הוא ארכיטקט," מסביר בן-ציון, "זה פרויקט שהוא מתכנן ושאני הייתי אמור לבנות. אני קבלן בניין, אתה מבין." נראה שהוא מוכן לסחור בכעסו על לילי תמורת שיחה קטנה.

”אז מתי אתם מתחילים?”

”לעולם לא, ” אומר בן-ציון. ”מכרתי את חלקי בחברה לשותפים שלי. כדי לממן את הניתוח של הבן שלי...” הוא אוסף אוויר לריאותיו ופולט את שורת המחץ: ”...בערך מאה חמישים אלף דולר.”

לילי שורק שריקה קטנה של התפעלות. ”טוב, אנחנו בעצם כבר יודעים שיותר זול לשכב באדמה.”

”אתה טועה!” מוחה בן-ציון, ”עמירם לא ימות. לא לפני! יש סדר לדברים האלה.”

חשוב לו להכריז על כללי המשחק, שהרי ככל שתפוצתם תגדל, ויותר ויותר אנשים יכירו בתקפותם – כך יקשה על הגורל להפר אותם.

לילי קם באטיות ונועץ בבן-ציון מבט חודר: ”אתה באמת מאמין בשטויות האלה, הה?”

”אני לא אומר דברים שאני לא מאמין בהם, ” עונה בן-ציון. הוא מתכופף, מרים את האקדח מהשטיח ומוסר אותו ללילי.

לילי מחזיר את האקדח לכיסו, ניגש לדלת ויוצא.

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות